

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk
Protokolant	-	staż. Monika Ryska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy, po rozpoznaniu dnia 15 I 2014 r. sprawy: **J. K.** oskarżonego o czyn z art. 178a§2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk, na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Poddębicach z 16 października 2013 r. w sprawie VII K 282/13,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk oraz art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) treść pkt. 1. zastępuje treścią: „J. K. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że:

a ¹⁾	17 lipca 2013 r. w W., woj. (...)prowadził rower po drodze publicznej nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku Sądu Grodzkiego w Poddębicach z dnia 08 I 2009 r. sygn. akt VIII K 448/08 zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych w ruchu lądowym na okres 8 lat, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest występku wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
a ²⁾	17 lipca 2013 r. w W., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 1,00 mg/dm ³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził po drodze publicznej rower, to jest wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 87§1a kw i za to na art. 87§1a kw oraz art. 19 kw wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;”

- b) uchyla rozstrzygnięcia z pkt. 2. i 3.,
- c) dodaje pkt. 2. o brzmieniu: „Na podstawie art. 87§4 kw oraz art. 29§1 i §2 kw, w związku z rozstrzygnięciem z pkt. 1.a.² orzeka wobec J. K. zakaz prowadzenia rowerów na okres 3 (trzech) lat;
- d) dodaje pkt. 3. o brzmieniu: „Na podstawie art. 31§1 i §2 kw, w związku z rozstrzygnięciem z pkt. 1.a.² orzeka wobec J. K. podanie orzeczenia o ukaraniu do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie treści wyroku przez okres 10 (dziesięciu) dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w W.,”
- e) w pkt. 4. słowa: „art. 50 k.k. orzeka” zastępuje słowami: „art. 50 kk, w związku z rozstrzygnięciem z pkt. 1.a.¹ orzeka”,
- f) istniejący pkt. 5. oznacza jako pkt. 6. i dodaje pkt. 5. o brzmieniu „Na podstawie art. 10§1 kw orzeka, iż kara orzeczona w pkt. 1.a.² oraz środek karny orzeczony w pkt. 3. nie podlegają wykonaniu”;
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. Zasądza od J. K. na rzecz Skarbu Państwa:
- a) 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty za obie instancje;
- b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 356/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 października 2013 r. wydanym w sprawie VII K 282/13 Sąd Rejonowy w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny w Poddębicach uznał J. K. za winnego tego, że w dniu 17 lipca 2013 r. w W., woj. (...), prowadził rower na drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 1,00 mg/l w wydychanym powietrzu, nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 08 stycznia 2009 r. sygn. akt VIII K 448/08 zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych w ruchu lądowym na okres 8 lat, obowiązującego w okresie od 15 stycznia 2009 r. do 15 stycznia 2017 r., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a§2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, na zasadzie art. 42§2 kk orzeczono wobec J. K. środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i rowerów w ruchu lądowym na okres 8 (ośmiu) lat, a na podstawie art. 49§2 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzystu) zł oraz na zasadzie art. 50 kk orzeczono podanie wyroku do publicznej wiadomości. O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o regulę z art. 627 kpk.

W ustawowym terminie apelację od w/w wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zarzucając orzeczeniu, na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 178a§2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 4§3 kk poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu zabronionego opisanego w art. 178a§2 kk, w sytuacji gdy w chwili obecnej obowiązują inna ustawa niż w chwili popełnienia czynu, a przedmiotowy przepis został uchylony.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia jedynie przestępstwa określonego w art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk powołując się na zmianę stanu prawnego.

Sąd w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 15 stycznia 2014 r. uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez ustalenie, iż oskarżony dopuścił się w jego ramach:

a) występku z art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk,

b) wykroczenia z art. 87§1a kw.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie zachowania oskarżonego zgodnie z postanowieniem sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z uwagi na fakt, iż 9 listopada 2013 r., mocą art. 56 pkt. 1 ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2003, poz. 1247), weszły w życie przepisy skutkujące odmienną niż dotychczas oceną prawną zachowań przypisanych oskarżonemu kwestionowanym wyrokiem, apelacja musiała skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z art. 12 pkt. 3 powołanej ustawy, z dniem jej wejścia w życie uchylono art. 178a§2 kk, a jednocześnie na mocy z art. 2 pkt. 3 lit. a powołanej ustawy do ustawy z 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2013 r. poz. 482 i 829) wprowadzono art. 87§1a o brzmieniu: „Tej samej karze podlega, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w §1”. Uwzględniając powyższe Sąd uwzględnił apelację i zmienił zaskarżony wyrok na korzyść obwinionego. Nadmienić należy, iż w niniejszej sprawie okoliczności popełnienia przez J. K. przypisanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień podsądnego (k. 7, 37) i protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2) w sposób niebudzący wątpliwości pozwala na ustalenie, iż J. K. 17 lipca 2013 r. W., woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 1,00 mg/d³ alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował rowerem na drodze publicznej.

Powyższe w kontekście zasygnalizowanych wyżej zmian stanu prawnego od 9 listopada 2013 r. nakazywało zmienić zaskarżony wyrok poprzez przyjęcie, iż przypisanym czynem J. K. dopuścił się nie przestępstwa, a wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 87§1a kw. W konsekwencji, należało dokonać także zmiany podstawy prawnej skazania i wymierzyć obwinionemu karę na podstawie wspomnianego art. 87§1a kw. Należy przy tym wskazać, iż czyn z art. 87§1a kw zagrożony jest karą aresztu albo grzywny nie niższą niż 50 złotych. Zgodnie zaś z art. 19 kw kara aresztu trwa najkrócej 5, najdłużej 30 dni

W dotychczasowym stanie prawnym prowadzenie na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego innego pojazdu niż określony w art. 178a§1 kk wbrew wcześniej orzeczonemu zakazowi prowadzenia takiego pojazdu, stanowi jeden czyn wyczerpujący dyspozycję przestępstwa z art. 178a§2 kk i art. 244 kk. Z uwagi na wskazaną nowelizację i to, że czyn zabroniony wyczerpujący dotychczas znamiona przestępstwa z art. 178a§2 kk przestał być przestępstwem i aktualnie wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87§1a kw, z uwagi na treść art. 10§1 kw należało przyjąć, iż przypisanym zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona art. 244 kk oraz wykroczenia z art. 87§1a kw.

Bezspornym i nie kwestionowanym przez żadną ze stron jest fakt, iż J. K. prowadząc w dniu 17 lipca 2013 r. w stanie nietrzeźwości rower po drodze publicznej nie zastosował się do orzeczonego wobec niego prawomocnym wyrokiem sądu zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych w ruchu lądowym na okres ośmiu lat (k. 9), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, o których mowa w art. 64§1 kk, bowiem dopuścił się go w ciągu 5 (pięciu) lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 08 stycznia 2009 r. w sprawie sygn. akt VIII K 448/08 za przestępstwo kwalifikowane z uwzględnieniem przepisu art. 244 kk. A zatem oskarżony J. K. dopuścił się występku z art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk, co lego u podstaw zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wyodrębnienie tak czynu z art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk jak i z art. 87§1a kw i wymierzenie za każde z nich kar.

Kierując się wskazaniem ustawodawcy skonkretyzowanymi w art. 53 kk Sąd wymierzył J. K. za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 244 w zw. z art. 64§1 kk, na podstawie art. 244 kk karę 7 m-cy pozbawienia wolności przy

spectrum ustawowym od miesiąca do 4 lat i 6 m-cy. Po stronie okoliczności łagodzących Sąd nie uwzględnił postawę oskarżonego w toku postępowania, w tym i jego przyznanie się do winy oraz wyjaśnienie okoliczności zdarzenia. Nadmienić trzeba jednak, iż to ma znaczenie minimalne wobec okoliczności ujawnienia jego zaistnienia (niezależna od oskarżonego działalność organów ścigania). Po stronie okoliczności obciążających Sąd uwzględnił dopuszczenie się przestępstwa w stanie nietrzeźwości i bezskuteczność dotychczas stosowanych wobec oskarżonego kar – w tym i kary najsurowszej, orzekanych za umyślne przestępstwa (z art. 207§1 kk, art. 178a§1 kk, art. 242§3 kk i art. 244 kk). Sąd uwzględnił przy tym, iż zachowanie oskarżonego polegające na sprzeniewierzeniu się zakazowi prowadzenia rowerów nie skutkowało dla innych uczestników ruchu bezpośrednim zagrożeniem bezpieczeństwa komunikacji. Uwzględniając powyższe Sąd uznał, iż karą która spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego w związku z dokonaniem czynu z art. 244 kk w zw. z art. 64§1 kk, a także która będzie właściwie oddziaływać na innych jest kara 7 m-cy pozbawienia wolności.

Mając na uwadze reguły skonkretyzowane w art. 33§1-5 kw Sąd wymierzył J. K. za czyn wyczerpujący znamiona art. 87§1a kw karę 30 dni aresztu biorąc od uwagę okoliczności obciążające w postaci uprzedniej karalności oraz brak po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących innych niż wskazane wyżej. Dopuszczenie się przez oskarżonego czynu zabronionego w stanie nietrzeźwości nie można potraktować jako okoliczności obciążającej z uwagi na fakt, iż stan nietrzeźwości stanowi jedną z przesłanek zaistnienia wykroczenia, jednakże wspomniany stan nietrzeźwości nie może pozostać bez znaczenia dla wymiaru kary, skoro wyrażał się on zawartością 1,00 mg/d³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc wartością znacząco większą niż wskazana w art. 46 ust. 3 ustawy z 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2012, poz. 1356 ze zm.). Zgodnie z art. 46 pkt.3 ww. ustawy stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Okoliczność ta, wraz z faktem, iż obwiniony dopuścił się kierowania w stanie nietrzeźwości rowerem po drodze publicznej w godzinach popołudniowych, w środku tygodnia gdzie z uwagi chociażby na powrót ludzi z pracy ruch na drodze jest dość duży, stanowi o tym, że przypisany obwinionemu czyn charakteryzował się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Uwzględniając powyższe Sąd uznał, iż karą która spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do ukaranego, a także która będzie właściwie oddziaływać na innych jest kara 30 dni aresztu. Areszt jest karą najsurowszą, jednakże Sąd może ją orzec, jeżeli spełnione są przesłanki formalne i jedna z przesłanek materialnych z art. 35 kw. Przesłanką materialną jest umyślne popełnienie wykroczenia. Kolejną przesłanką jest waga czynu lub okoliczności jego popełnienia. O wysokiej wadze czynu świadczy wyższy stopień społecznej szkodliwości, na przykład ze względu na rodzaj zaatakowanego dobra lub rozmiar wyrządzonej szkody. Okoliczności popełnienia czynu przemawiające za wymierzeniem sprawcy kary aresztu to okoliczności świadczące o demoralizacji sprawcy. Demoralizacja oznacza, że sprawca lekceważy powszechnie uznawane w jego środowisku, społeczności normy moralne.

W niniejszej sprawie J. K. działał umyślnie miał on bowiem pełną świadomość, iż po wypiciu 2 piw znajdować się będzie w stanie nietrzeźwości, a mimo to obwiniony wszedł na rower i lekceważąc obowiązujące normy dotyczące zakazu uczestniczenia w ruchu lądowym na drodze publicznej osób znajdujących się w stanie nietrzeźwości godził tym samym w tak istotne dobro jakim jest bezpieczeństwo innych uczestników ruchu. Dla wymiaru kary nie może pozostać niezauważonym, iż dotychczas stosowane wobec obwinionego środki okazały się nieskuteczne, bowiem nie powstrzymały go od popełnienia kolejnych czynów zabronionych. Powyższe skutkowało zatem rozstrzygnięciem z pkt. 1.a² wyroku.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z art. 87§4 kw Sąd może orzec m.in. w stosunku do sprawcy wykroczenia z art. 87§1a kw zakaz prowadzenia pojazdów innych niż pojazdy mechaniczne. Zważywszy wysoki stopień nietrzeźwości obwinionego w chwili czynu Sąd uznał, że w sprawie koniecznym jest orzeczenie wobec obwinionego środka karnego z art. 29§1 i §2 kw w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 3 lat. Należy podkreślić, iż rowerzyści w stanie nietrzeźwości stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego zagrażając nie tylko sobie ale i innym uczestnikom tego ruchu.

Na podstawie art. 31§1 i §2 kw – w związku z rozstrzygnięciem z pkt.1.a² – oraz art. 50 kk – w związku z rozstrzygnięciem z pkt 1.a¹ - Sąd orzekł wobec obwinionego podanie orzeczeń o skazaniu i ukaraniu do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie treści wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w W. przez okres 10 dni.

Kierując się zasadą wskazaną w art. 10§1 kw Sąd orzekł, iż areszt i środek karny orzeczony na podstawie art. 31§1 i §2 kw nie podlegają wykonaniu, tj. wykonane zostaną jedynie kar 7 m-cy pozbawienia wolności oraz środek karny z art. 50 kk orzeczony w pkt. 4. zaskarżonego wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk i w zw. zw. z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) i zobowiązano obwinionego do uiszczenia opłaty za obie instancje w kwocie 240 (dwustu czterdziestu) złotych oraz kwoty 20 (dwudziestu) zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.